

(NCl II, 196.15). Amb sentit legal: «manà que s *sobresegüés* entró que ---» a 1311; «és estat provestit per lo Sr. Rey que sia *sobresegut* entró que l Sr. Rey hi fassa autre manament» a. 1317; «*sobreseure* en deliiberar» 1462 (RLR xxxi, 71; LI, 285); «supplic- vos, senyor --- sia V. M. *sobreseure* en los dits afers tro yo sia aquí» (princ. S. xv?), CaCandi, *MiscHtCat* I, 258.

D'on: 'suspendre una acció no judicial': «cridave ab gran veu: —No só yo mestra Ramon, e marvellant-se de allò, *sobrecegueren*, e de ffet trobaren que no era ell, e per assò lo lexaren anar» en l'anomenada *Vida Coetània* de R. Llull (probt. S. xv), *BABL* VIII, 96 N'hi ha un cas en el *Blanquerna* on sembla 'ajornar (una discussió)': «prengueren lo passatge e *sobre-sec* la qüestió de ço de què contenien per ço que no se'n torbà lo passatge» (ed 1914), 305.

També en aquest cpt. existí la variant en *sr*: «e ns plau de ço que ns avets tramès a dir, que volets *sobre- sure* en demanat l'exovar a vós promès» a. 1320 (Finke, *Acta Ar.* III, 367); «que dos anys se haja en la qüestió a *sobreseure*» a 1388, i uns 15 més dins el S. xiv; des de 1335, *DAG*; i en lèxics des del *DTo* 1647, Belv., Lab. (que reconeix la variant *sobresehir*, però remetent a *sobreseure*).

Sobre la possibilitat de transigir amb *sobreseir*, en la llengua comuna, i les raons que cal reconèixer-hi, vegeu *LleuresC*, 28. Recordem que a causa de *provement* s'ha canviat *providere* en *provenir* i no **proveure*; anàlogament *corroir*; *afegir* i *estremir-se* per influència de *afegument*, *estremiment*. *Sobreseiment* [segle XIV]: ja en la *Cròn* del Cerimoniós (Bof., 220 i l'*InvLC* el troba ja en un doc. de 1369), així com «fer elonguaments, *sobresehiments* e guiatges» el 1375.

Sossegat o *assossegat*: mot relativament tardà en català, i suspecte de ser manllevat del castellà *sosegar*. per a aquest (on prové de *sessegar* *SESSICARE), veg SOSEGAR, DCEC/DECH. Ja es troba força sovint en el S. xv i se'n cita un cas de 1391 (*DAG*). Afegim-hi «après que l'aygua fon *sossegada* --- veeren dins l'aygua les lurs cares, axí con en un spill o mirall», *Eiximplis* (recull Ag. II, 196.7); «Estar *sossegat*: paco to esse animo; estar alterat: esse animo», *OPou* (*ThPu*, 300).

Assossec, JRoig (*Spill*, 627) «més que l penell / les muda l vent; / may llur jahent, / nunc' ha sa stiba / --- / de si deposeden / tot *assossec* / ---». Per a exs. de la variant arcaica castellana, usada com a cat., *assessegament*, veg. les cites de les Profecies de Merlín traduïdes del castellà entre 1369 i 1377, veg. la nota d'aquell article. I en el verb, *assessegat*: «los fem tornar a lurs cases --- e en aquesta manera *assessegam* la dita remor» a. 1399 (Rubio Vela, *Epist. Val.*, 309.55).

La variant sense *a*, repudiada, sembla amb raó pel *DFa*; *sossec* rimant amb *é* (amb *sec*) en Sagarra, *Comte Arnau*, ço que sembla arbitrari puix que es diu *assossegat* etc., amb *é*. Quant al caràcter genuí o no, cal tenir en compte que el mot català és *assentat*, que en cast.-port. no servia puix que allí val per 'assegut', i és la principal raó per què aquestes llengües s'hague-

ren de decantar per *sosegado*, raó que el català no tenia

Subsidi, pres del ll. *subsídium* 'reserva de tropes', 'reforç', derivat de *subsídere* 'quedar-se avall' [1350 etc.], *InvLC*; «per ço me alegrave yo més de aquesta cosa que del restant de aquella missa, lo qual restant és passat en *subsidi* e ramey de totes ànimes que són en purgatori», BMetge i cites d'Eiximenis i diverses del S. xv, en el *DAG* En lèxics des del Lacav. *Subsidiari* [Lacav.]; *subsidiàriament* [Belv.]. *Subsidiència*

Sella 'seti de cavalcar' [origens] del ll. SĒLLA id. (< SĒD-LĀ 'aparell de seure'): «Al cavaller tayn cavalcar, / escut e *sella*, e brocar, / espasa e llança, e colps dar; / e tayn-li atresf amar, / per conquerir / lo Sepulcre, per Déu servir», Llull (*Lo Concili* IV, 4b) «Lo juglar de Valor cantà ---: —Per honrament del senyor és feta honor al cavall de bella *sella* e de bell arnès, e si'l senyor ha --- amor a virtuts --- adoncs és honrada valor ---», id. (*Blang.* II, 141.9); en Desclot deu figurar en una de les versions del § 37 (Buchon), si bé no en el text establert per Coll (NCl. II, 107.9). L'*InvLC* troba no sols «7 *seles* equitandi» l'any 1307, sinó ja molts testimonis del S. XIII i àdhuc de 948 (no tots és clar que no siguin merament llatins), després una quinzena d'exs. del S. XIV (de vegades es tracta de seients de fusta per a cavalcadura, que ocasionalment pogueren ser usats fora del muntar: «duas *cellas* fusti per ceser» a. 1363). Veg. a *PENSAR* el passatge de Muntaner referent al raid de Pere el Gran fins a Bordeus.

No es pot dir que *sella* hagi estat mai català en el sentit de 'cadira' que té en llatí: en «les *selles* dels sants, posades en orde» cas únic en els *Proverbis de Ramon* (Llull, p. 229) pot ser variant estilística calcant un text en llatí, per no repetir *cadira* que acaba d'aplicar a Jesucrist; o mera cacografia de copista per *seyla*.

Parlant de tot, és curiosa l'aplicació al seient de la *necessària*, ja molt antiga i resultant d'una comparació eufemística ben natural (cf. *cambrà* etc.), de la qual ja se servia Arnau de Vilanova amb els seus clients. «Con lo malalt deu *anar a sella*, pot guardar si matex de greuge e de turment, si abans banya o lava les parts jusanes ab ayga tempradament calda», «no tan solament *anant a cella* e orinàn ---» (*An. Sa Tarrac* xxii, 9, 7). En lèxics des del *Vocab Cat-Al* de 1502 («satel» 2254) i Busa-N. Com a nom de la de cavalcar, és fins avui d'ús general en tot el domini, pronunciat pertot *séla*, *-la*, amb *e* tancada: fins al cap dels Pirineus (*séla*, Tor de Vall Ferrera, 1932).

Una curiosa metàfora ha fet que el mot s'apliqui, sobretot a les nostres regions meridionals, a un pas de muntanyes entre dues parts més altes de la carena, aproximadament una 'collada'. No és un fet sense parió, també en els Alps, l'al. *sattel* 'sella' apareix amb aquesta aplicació, i en les mateixes i altres terres trobem *albarda* usat amb tal valor: *aubarda* dit d'un collet a les Garrigues (Maials, 1936), i a l'Argentina, amb concreció una mica diferent «loma que sobresale en una llanura» (*DECH* I, 114b28) El mot en aquest